

Прокурора: Другъ пакъ не си ли испращаль тоя човѣкъ?

Свид. Д. Илиевъ: Не съмъ. Що е право, право, и прѣдъ Бога и прѣдъ васъ си справямъ, че другъ пакъ не съмъ го испращаль. Това бѣше по лани, прѣзъ зимата.

Прѣдсѣд.: Има ли зацѣтата да пита нѣщо свидѣтеля?

Защит. Плакуновъ: Ако може свидѣтеля да опрѣдѣли врѣмето, прѣди или послѣ Божиць е било това?

Прѣдсѣд.: Кое врѣме бѣше когато испрати този човѣкъ?

Свидѣт. Д. Илиевъ: Есеньта бѣше. По Митровъ-День или послѣ бѣше. Защото три мѣсеца стояхъ у господара.

Защит. Плакуновъ: Прѣзъ кой мѣсець не може ли да опрѣдѣли?

Свидѣт. Д. Илиевъ: Въ кой мѣсець незная.

— Не може ли да опрѣдѣли кой день, на кой праздникъ?

— Праздникъ не съмъ запазилъ.

Прѣдсѣд.: Припомни си, около Димитровъ-День ли бѣше?

Свид. Д. Илиевъ: По Митровъ-День.

Защит. Плакуновъ: Коя година, миналата или по-миналата ли?

Свид. Н. Илиевъ: Азъ не зная коя година, немогъ да помня. По лани прѣзъ зимата.

— Значи прѣзъ мѣсець Декемврий 1890 год.

— Знае ли свидѣтеля, кой е този Златанъ Чорбаджи?

— Не Златанъ Чорбаджи, а Александръ, чорбаджията ми, каза да отида съ коня, и азъ отидохъ.

— Познава ли Григора Карагюлева?

— И онъ бѣше тамъ, и тримата братя. Димитръ спрѣгна коня, и азъ отидохъ.

Подсѣд. А. Карагюлевъ: Защо си излѣзи Антонъ?

— Доиде ето она, Андрѣй, и му продума нѣщо. Онъ бѣше пиянь. Псуваха се. Ти му каза, че стоката е твоя, не бива той да ми буюрдисва, и Антонъ се махна. Антонъ му сакаше да си му платишь, а ти му каза, има еждъ, ежди ме, че ти плата.

— Съ думанье ли всичкото това стана, или и съ бутанье?

— Самъ си го ти истика.

— За колко врѣме е билъ пазаренъ при менъ, и изслужилъ ли си е врѣмето, за което е билъ пазаренъ?

Прѣдсѣд.: За колко врѣме се пазари у Александра?